

Hãy Nhìn Lại Quanh Mình

Em thương,

Chiều buông xuống thật nhanh, anh vẫn còn đang mơ màng trong niềm say đắm, dư hương của những ngày đầu vẫn còn đâu đấy, kiếp sống con người xa xứ vẫn trôi...

Loài người vốn sinh ra để yêu thương và đùm bọc lẫn nhau, cùng sẻ chia niềm vui và cả nỗi buồn, nhưng em có biết không, nhiều khi đã không tử tế với nhau mà còn đưa đến sự “cốt nhục tương tàn”, hành hạ nhau từ thể xác đến tinh thần, để được gì em nhỉ?. Những chiêu bài “dân tộc”, “thống nhất”, “giải phóng”... chẳng qua là để phục vụ cho một cuộc chiến của một ý thức hệ nào đó.

Giải phóng dân tộc, thống nhất đất nước, có cần phải bằng một cuộc chiến “nồi da xáo thịt”,? Dân tộc giết nhau để giải phóng dân tộc(?) anh em bắn nhau để đất nước được “giải phóng”(?), kẻ thắng trận hành hạ kẻ “thua trận anh em” đến tận cùng của cuộc sống, vậy thì giải phóng cho ai? Và thống nhất để làm gì hở em? Cha ông ta cũng đã có vài lần như thế, và cuối cùng thì dân tộc ta sẽ được gì, anh em thù hận nhau, từ kiếp này đến kiếp khác! Đất nước suy tàn, dân lành bị trị gồng mình để trả nợ những kẻ cùng nòi thống trị, có xót xa lắm không?

Anh em mình sinh ra trong một đất nước mịt mù khói lửa chiến tranh, nhìn quanh mình, ai đúng, ai sai? chưa biết được; nhưng nhìn những cuộc đổi đời, sau mỗi lần “cách mạng” là sự khốn cùng của muôn dân lại tăng lần lên. Trong lịch sử dân ta cũng mấy lần nô lệ, nô lệ ngoại bang, hẳn nhiên là đã khổ, nhưng nô lệ cho chính “đảng mình”, chắc cũng chẳng có gì sung sướng hơn, những miếng cơm thừa cá cặn dành của “anh” dành cho “em”, cho kẻ luôn thấy đói lòng, âu cũng là hạnh phúc(!).

Di sản dân tộc được thay bằng những hào nhoáng của thời đại, Văn hóa giống nòi được thay bằng những khẩu hiệu thật kêu. Kẻ thống trị được hưởng tất cả những gì gọi là gia tài đất nước, kẻ bị trị được hứa no lòng bằng những khẩu hiệu treo trên đường, bụi bặm quanh năm đóng dày lên những tấm lòng khắc khoải chờ mong...

Em thân mến,

Viết cho em những dòng này, bỗng thấy lòng mình se lại, không biết rồi mình có được sẻ chia? Có được cùng nhìn thấy chung là thế lực và tiền tài thay vì để phụng sự giống nòi mà sao cứ như thể là để tạo nên những phần hoa giả tạo làm tiêu hao nền văn hóa nước nhà? Cái lương tâm và đạo đức mà cha ông đã lưu truyền để dạy dỗ đời sau, hình như đã bị lừa ra biển Đông để trôi theo cùng sóng nước lạnh lùng mênh mông, biết đâu là bến đỗ?

Em,

Mình cần nhìn thật kỹ vào chung quanh ta, nhìn những ai không xa lạ vì cùng màu da, để thấy rằng trong lịch sử nước nhà, đây thật sự là một thời kỳ đen tối nhất, con người bị lừa lọc nặng nề nhất, hẳn nhiên, “bản năng sinh tồn” của sinh vật (có cả con người), đành nhắm mắt xuôi tay để dòng đời trôi một cách nghiệt ngã, oan khiên, dẫu có oán hờn tủi nhục, nhưng nỗi lòng biết tỏ cùng ai?

Những tiếng kêu lẻ loi của những con chim thương bầy giữa trời chiều, náo nê, ai oán, có biết đâu người “thợ săn” vẫn còn rình đâu đó, những “viên đạn không vô tình” vụt bay lên, và thân chim rơi rụng; bầy chim bay xa, bỏ mặc xác bạn mình bơ vơ trên rải rác lá khô khốn nạn. Xác chim rồi sẽ làm mồi cho bọ, cho kiến, cũng giống như những người đang chiến đấu cho dân mình trong vạn nỗi cô đơn, rồi cũng sẽ thân tàn nơi khám lạnh, chết giữa rừng già, có ai đến để sẻ chia nỗi khốn cùng này? không phải họ không biết mà là họ không dám, cũng vì cái “bản năng sinh tồn” nó cứ đeo đuổi(!).

Em ơi,

Ngày mai, ngày mốt, ngày xa xôi nào đó, khi tình mình lên ngôi và tình người dân tôi được sống lại, có gì vui và sẽ có gì buồn? Nhìn quanh đời mình, một khoảng đã đi qua ở nơi xa lạ, không gọi là quê hương, mình sẽ thấy gì ở đó?, và vọng về quê cha đất tổ, sẽ còn gì không em? Hay là, dân ta vẫn cứ miệt mài mong tìm miếng cơm manh áo mà chưa bao giờ đủ no, đủ ấm? Hay là mình sẽ thấy hàng triệu căn nhà xiêu vẹo san sát bên nhau để làm nô lệ cho vài chục ngôi biệt thực lộng lẫy, đầy đủ tiện nghi (mà chủ nhân của nó vẫn còn thấy thiếu), và gia tài của đất nước cứ cạn mòn theo ngày tháng, văn hóa giống nòi sẽ chỉ là một dĩ vãng xa xăm.

Có thể những dòng này chưa làm cho nhiều người thông cảm (có thể có em trong đó), nhưng em ơi! nó là nỗi lòng của anh, là những thao thức triền miên trong đời anh, kể từ khi anh mang kiếp lưu vong (chẳng mong cầu sung sướng), anh thấy mình như “đã chết” kể từ khi già từ gốc rạ của quê nhà, bây giờ nhớ da diết lắm, nhớ như anh đang nhớ em!

Trời về khuya lành lạnh, tiếng côn trùng nỉ non và lòng anh trĩu nặng, chắc em đang yên giấc mộng lành, anh vẫn mong em có được những giấc mơ chứa thiên đường cuộc sống, và để chia sẻ cùng anh, để hai tâm hồn có cùng một nhịp đập con tim, vĩnh viễn. Ngày nào đó, giấc mơ chung sẽ về đến với mình, không có hận thù, và thật lòng với nhau em nhé.

Ta còn đọng những tình sâu

Tình quê, tình nước, tình đau dân mình.

Phước Hậu

(Sept. 27 – 2007)